

- організаціями і іншими організаціями, входячими в частину систему охорони здоров'я, на території інноваційного центру «Сколково»)) // *Собрание законодательства Российской Федерации, №17, ст. 1965;*
9. Балюк Г.І. Додержання вимог земельного законодавства як умова збалансованого природокористування в Україні. Матеріали Українського екологічного конгресу «Збалансований розвиток України — шлях до здоров'я і добробуту нації». — К., 2007, 21 вересня — С. 387-390;
10. *Гражданский кодекс Российской Федерации. Часть I от 30 ноября 1994. №51-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. №32. 1994; Гражданский кодекс Российской Федерации. Часть II от 26 января 1996. №14-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. № 5. 1996;*
11. *Письмо Минфина Российской Федерации от 16.08.2010 № 03-04-05/3-462;*
12. *Письмо Минфина Российской Федерации от 17.11.2009 № 03-04-05-01/808;*
13. *Письмо Минфина Российской Федерации от 22.09.2006 № 03-05-01-03/125);*
14. *Постановление Пленума Верховного Суда Российской Федерации от 18.11.2004 (ред. от 23.12.2010) № 23 «О судебной практике по делам о незаконном предпринимательстве и легализации (отмывании) денежных средств или иного имущества, приобретенных преступным путем» // Российская газета, № 271, 07.12.2004.*

Лейба Людмила Василівна,
учений секретар Національного університету
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»,
кандидат юридичних наук, доцент

ПРО ПОВНОВАЖЕННЯ ДЕРЖЗЕМАГЕНТСТВА УКРАЇНИ У СФЕРІ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ЗЕМЛЯМИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

У січні 2013 року набрав чинності Закон України від 6 вересня 2012 р. «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності» [1], згідно з яким землі державної й комунальної власності в Україні вважаються розмежованими. Із його закону і внесенням відповідних змін до Земельного кодексу України було запроваджено й новий принцип розподілу повноважень органів державної влади й органів місцевого самоврядування щодо передачі земельних ділянок у власність або в користування. Зокрема, розпорядження землями комунальної власності здійснюють відповідні

органи місцевого самоврядування; повноваженнями стосовно розпорядження землями власності державної наділені відповідні органи державної влади. З поміж інших заслуговують на увагу повноваження Державного агентства земельних ресурсів України та його територіальних органів щодо розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності. Так, за ст. 122 Земельного кодексу України центральний орган виконавчої влади з питань земельних ресурсів у галузі земельних відносин та його територіальні органи передають земельні ділянки сільськогосподарського призначення державної власності (крім випадків, визначених ч. 8 цієї статті) у власність або в користування для всіх потреб [2]. Інакше кажучи, йдеться, про те, що повноваження, які раніше належали районним і обласним державним адміністраціям, передані Державному земельному агентству України та його територіальним органам – обласним, міським і районним управлінням та відділам. Водночас звертає на себе увагу та обставина, що законодавець, надавши всім органам земельних ресурсів право з розпорядження земельними ділянками сільськогосподарського призначення державної власності, не розмежовує повноваження державних органів земельних ресурсів у зазначеній сфері.

Так, згідно з п. 6-1 Положення про Державне агентство земельних ресурсів України, затвердженого указом Президента України від 8 квітня 2011 р. № 445 (зі змінами відповідно до указу Президента України від 29 грудня 2012 р., № 770), Держземагентство України відповідно до закону передає безпосередньо або через визначені в установленому порядку територіальні органи земельні ділянки сільськогосподарського призначення державної власності у власність або в користування для всіх потреб [3]. Таке формулювання повноважень Держземагентства стосовно розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності викликає сумнів щодо можливості самостійної реалізації зазначеного повноваження територіальними органами земельних ресурсів. Оскільки Держземагентство реалізує свої повноваження або безпосередньо, або через територіальні органи, то можна зробити висновок, що без його доручення територіальні органи земельних ресурсів не вправі розпоряджатися землями сільськогосподарського призначення державної власності.

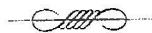
Як бачимо, окреслення повноважень територіальних органів земельних ресурсів у сфері розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності є недосконалим і неоднозначним. Так, повноваження з розпорядження такими землями цими органами передбачені правовими приписами п. 4 ст. 122 Земельного кодексу України. Вони мали б знайти свою деталізацію у відповідних положеннях про територіальні органи земельних ресурсів. Дійсно, наказом Міністерства аграрної політики та продовольства України від 25 січня 2013 р., № 40 «Про внесення змін до наказу Мінагрополітики України від 10 травня 2012 року № 258» [4] до положень про територіальні органи земельних ресурсів були внесені певні зміни в частині визначення їх повноважень. Проте за наказом Міністерства аграрної політики

та продовольства України повноваження щодо розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності були надані лише головним управлінням Держземагентства в областях і містах Києві й Севастополі. Такі законодавчі зміни свідчать про те, що зазначений наказ звужує зміст норми п. 4 ст. 122 Земельного кодексу України, де наводиться перелік територіальних органів земельних ресурсів, які вправі розпоряджатися землями сільськогосподарського призначення державної власності. Отже, наказ Міністерства аграрної політики та продовольства України не відповідає Земельному кодексу України, навіть суперечить йому і не може бути застосованим для регулювання розглядуваних відносин.

З урахуванням такої законодавчої ситуації, вбачається, що з метою забезпечення реалізації Держземагентством України та його територіальними органами повноважень у царині розпорядження землями сільськогосподарського призначення державної власності необхідно внести зміни до Земельного Кодексу України стосовно більш чіткого визначення й розмежування їх повноважень.

Література:

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо розмежування земель державної та комунальної власності: Закон України від 6.09.2012 р., № 5245-VI // *Офіц. вісн. України*. – 2012. – № 78. – Ст. 3152.
2. Земельний кодекс України // *Офіц. вісн. України*. – 2001. – № 46. – Ст. 2038.
3. Положення про Державне агентство земельних ресурсів України: затв. указом Президента України від 08.04.2011 р. № 445 (зі змінами відповідно до указу Президента України від 29.12.2012 р., № 770) // *Офіц. вісн. України*. – 2011. – № 29. – Ст. 1253.
4. Про внесення змін до наказу Мінагрополітики України від 10 травня 2012 року № 258: наказ М-ва аграрної політики та продовольства України від 25.01.2013 р., № 40 // *Офіц. вісн. України*. – 2013. – № 13. – Ст. 503.

Марусенко Роман Ігорович,
доцент кафедри земельного й аграрного права
Київського національного університету ім. Тараса Шевченка,
кандидат юридичних наук

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ЧИННОЇ ПРОЦЕДУРИ РЕЄСТРАЦІЇ ПРАВ НА ЗЕМЕЛЬНІ ДІЛЯНКИ

З початку 2013 року процедура реєстрації зазнала чергових змін, які де в чому кардинально відрізняють її від порядку, що діяв до 2013 року.